

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4To/47/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1117010688
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Kováč
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1117010688.3

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu JUDr. Karola Kováča a sudcov JUDr. Tibora Kubíka a JUDr. Petra Šamka, v trestnej veci proti obžalovanému X. I., stíhaného pre obzvlášť závažný zločin falšovania, pozmeňovania a neoprávnenej výroby peňazí a cenných papierov podľa § 270 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zák. a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 9T/46/2017 zo dňa 23.01.2018, na verejnom zasadnutí konanom dňa 15.mája 2018 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie obžalovaného X. I., nar. XX.XX.XXXX z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 9T/46/2017 zo dňa 23.01.2018 bol obžalovaný X. I. uznaný vinným v bode 1 výrokovej časti napadnutého rozsudku zo spáchania zločinu falšovania, pozmeňovania a neoprávnenej výroby peňazí a cenných papierov podľa § 270 ods. 2 Tr. zák. a v bode 2 výrokovej časti napadnutého rozsudku zo spáchania obzvlášť závažného zločinu falšovania, pozmeňovania a neoprávnenej výroby peňazí a cenných papierov podľa § 270 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zák., ktorých sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že

1) obvinený si doposiaľ nezisteným spôsobom zadovážil sfalšovaný lks bankovky nominálnej hodnoty 500,- Eur sériového čísla Z vzor bankovky J. R. R. R. R. XXXX, na neceninovom papieri, pričom predmetnú falošnú bankovku úmyselne predložil ako pravú dňa 26.03.2017 v čase o 03:45 hod čašníčke podniku W. O. Q. v J. na C. ulici č. X za účelom zaplatenia útraty,

2) obvinený si doposiaľ nezisteným spôsobom zadovážil 30 ks sfalšovaných bankoviek nominálnej hodnoty 100,- eur a to 1 ks sér. č. P32855062816, 1 ks sér. č. E 1 ks sér. č. G 1 ks sér. č. D 2 ks sér. č. G 1 ks sér. č. E 1 ks sér. č. E 3 ks sér. č. E 2 ks sér. č. G 4 ks sér. č. L 2 ks sér. č. D 2 ks sér. č. L 9 ks sér. č. E vzor bankoviek J. R. R. R. R. XXXX, na neceninovom papieri, pričom predmetné bankovky úmyselne prechovával od ich nadobudnutia do dňa 27.03.2017, kedy boli nájdené pri prehliadke iných priestorov a to v osobnom motorovom vozidle E. N., R.:XXX, RP XX, E.: F v strednej priehradke pod panelom zo strany spolujazdca."

Za to mu bol podľa § 270 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 4, § 41 ods. 2, § 39 ods. 1 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov. Podľa § 48 ods. 3 písm. b) Tr. zák. bol obžalovaný pre výkon trestu zaradený do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia. Podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Tr. zák. súd obžalovanému uložil aj ochranný dohľad vo výmere 1 rok. Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zák. bol obžalovanému uložený aj trest prepadnutia vecí špecifikovaných vo výrokovej časti napadnutého rozsudku.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie obžalovaný X. I., ktoré odôvodnil viacerými písomnými podaniami a to tak samostatne, ako aj prostredníctvom svojho obhajcu.

V písomných dôvodoch odvolania, ktoré bolo koncipované obhajcom obžalovaného, namieta, že niekoľkokrát žiadal, aby bolo jeho trestné konanie vedené a prekladané tlmočníkom do srbského jazyka a

nie do nemeckého jazyka, ktorému nerozumie v plnom rozsahu. Vzhľadom k uvedenému sa obžalovaný nemôže dostatočne obhajovať. Obžalovaný v prípravnom konaní upozornil, že dostatočne nerozumie a neovláda nemecký jazyk a žiadal o preklad písomností do srbského jazyka. Keďže prítomný na úkonoch bol prekladateľ z nemeckého jazyka, obžalovaný považuje všetky vykonané úkony za nezákonné a skresľujúce. Obžalovaný vypovedal, že uchovával poškodené 100 eurové bankovky len za účelom dôkazu pre políciu a to v aute VW Golf, ktoré bolo odstavené blízko hotela vo Viedni. Tieto bankovky boli úplne poškodené, obžalovaný nemal v úmysle ich použiť, mal bankovky v aute len ako dôkazný materiál o tom, že sa sám stal obeťou podvodu. Je názoru, že orgány činné v trestnom konaní sa vôbec nezaoberajú prešetrením relevantným dôkazov, ktoré osobne navrhoval obžalovaný, pričom dôležitým dôkazom v prospech obžalovaného je najmä to, v akom stave boli poškodené 100 eurové bankovky. Obžalovaný vo svojich výpovediach pravdivo uvádzal, že v novembri roku 2015 dostal za predaj auta finančnú hotovosť vo výške 6000 euro a nie 3000 euro, ako sa uvádza v rakúskom rozsudku. V obchode v Rakúsku minul cca 30 kusov 100 eurových bankoviek a 30 kusov 100 eurových bankoviek sa poškodilo. Tieto poškodené bankovky boli slovenskou políciou nájdené v aute obžalovaného, pretože to políciou povedal sám obžalovaný. Po prepustení z výkonu trestu v Rakúsku predmetné poškodené bankovky nikto nedával do obehu a ani obžalovaný ich nemal v úmysle použiť. Nie je žiadny dôkaz, že by obžalovaný chcel tieto bankovky dať do obehu. Obžalovaný navrhoval prešetriť dobu svojho pobytu v hoteli v Bratislave. Týmto dôkazom by sa dokázalo, že obžalovaný pobudol v Bratislave tri dni a predmetné bankovky nemal v úmysle použiť a ani ich nepoužil. Obžalovaný si je vedomý, že poškodené bankovky nemal u seba uchovávať, avšak striktne odmieta, že by mal úmysel uvádzať ich do obehu. Obžalovaný navrhuje, aby boli vykonané dôkazy a to predloženie všetkých 100 eurových bankoviek súdu, predloženie týchto bankoviek znalcom za účelom vykonania expertízy, vyžiadať potvrdenie hotela, ako dlho bol obžalovaný v tomto hoteli ubytovaný, vyžiadať potvrdenie, či vozidlo VW Golf je poškodené, vykonať opätovne výsluch obžalovaného s tlmočníkom do srbského jazyka s tým, aby súd rozhodoval v kontexte vyžiadaného rozsudku vydaného v Rakúsku. Navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Vo viacerých písomných podaniach, ktoré koncipoval sám obžalovaný proti napadnutému rozsudku uvádza, že konanie vedené proti nemu bolo jednostranné a nespravodlivé. Preklad napadnutého rozsudku mu bol doručený v nemeckom jazyku a nie v srbštine, teda v jeho rodnom jazyku a to napriek tomu, že na hlavnom pojednávaní predseda senátu rozhodol, že sa bude tlmočiť do srbštiny. Všetky konania ktoré sa konali v nemeckom jazyku boli nezákonné a nesprávne. Preklad rozsudku v srbskom jazyku obdržal až následne. Keby mu bolo umožnené sa obhajovať, potom by pravda vyšla najavo, ako aj správna kvalifikácia skutku. Zo spisu je zrejmé, že ustanovení obhajcovia nenavrhovali žiadne dôkazy, ani prešetrenie relevantných skutočností a preto zostala neobjasnená kvalifikácia trestného činu. Súd všetky jeho návrhy na dokazovanie ignoroval. Súd ho odsúdil na podklade vymyslenej a nezákonnej jeho výpovede zo dňa 27.03.2017 a na základe výpovedí, ktoré boli tlmočené v nemčine a boli vykonštruované a otočené v jeho neprospech. Uviedol tiež, že 30 kusov 100 eurových bankoviek bolo úplne poškodených, teda nepoužiteľných a nebol preukázaný úmysel ich použiť. Tieto bankovky nikde nepoužil a ani ich nemal v úmysle použiť. Uznáva, že schovávať ich z akýchkoľvek dôvodov je nezákonné. Samotná skutočnosť jednej 500 eurovej bankovky preukazuje, že nemal žiadnu vedomosť o tom, že je falošná. Pripomína, že keby nebol povedal, že má auto, bol by prepustený. Neboli prešetrené dôkazy, ktorými by sa dokázala pravda, čo by malo veľký vplyv na druh a výšku jeho viny. Je normálny občan, dlhoročne sa zaoberal obchodovaním s autami, nikdy nemal úmysel páchať trestnú činnosť. Spravil chybu, že keď bol podvedený kupcom auta, ktorý mu zaplatil falošnými 100 eurovými bankovkami v novembri roku 2015, riešil to na vlastnú päsť a nie cez políciu a to tým, že ich dá do obehu v rakúskych obchodoch. To bola jeho jediná chyba a za to si odpykal trest v Rakúsku. Všetky ostatné 100 eurové bankovky, ktoré mal sa poškodili a odložil ich len ako existenciu dôkazu pre políciu v prípade, ak by sa našiel človek, ktorý ho oklamal. Chcel autom prejsť cez Slovensko a Česko do Nemecka, pričom na Slovensku sa mu auto pokazilo. Z dôvodu poruchy sa ubytoval v Bratislave. Po minútí drobnejších peňazí, použil 500 eurovú bankovku. Nikto sa nezaoberal tým, prečo počas svojho pobytu nepoužil 100 eurové bankovky, ale 500 eurovú bankovku a prečo by v podniku čakal na príchod polície, ak by vedel, že je falošná. Výpoveď zo dňa 27.03.2017 si vymyslel na radu advokáta. Sudca označil túto výpoveď za nezákonnú a potom dňa 30.03.2017 vypovedal pred sudcom pravdu. Polícia vedela, že neovláda dobre nemecký jazyk a mali možnosť manipulovať s výpoveďami. Bol odsúdený na základe zaujatosti a to bez riadne prešetrených dôkazov, pričom mu bola odopretá každá možnosť obhajovať sa. Jeho odsúdenie bolo odôvodnené na podklade irelevantných skutočností, klamlivých argumentácií a neprešetrených dôkazov. Pokiaľ ide o jeho rakúske odsúdenie, tak tam nepotreboval tlmočníka, nakoľko sa nemusel

veľa obhajovať a ani veľa dokazovať. Tam stačila jeho základná znalosť nemeckého jazyka. Súd sa vôbec nezaoberal porušením jeho práv na obhajobu. Nie je expert na rozoznávanie falošných a pravých peňazí s tým, že sám znalec uvádza, že 500 eurová bankovka je dobrej kvality. Je mu jasné, že spravil chybu kvôli schovávaniu 30 kusov úplne poškodených bankoviek, kvôli tomu mu chce predseda senátu zničiť život.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu obhajca obžalovaného uviedol, že sa pridrižiava všetkých písomných podaní. Má za to, že v danej veci došlo k porušeniu práva obžalovaného na obhajobu a spravodlivý súdny proces. Poukazuje na chyby rozsudku, nakoľko nebolo skúmané a ani preukázané, že by obžalovaný sám bankovky falšoval, prípadne mal vedomosť, že ide o bankovky falošné. Vzhľadom k uvedenému navrhol, aby odvolací súd oslobodil obžalovaného spod obžaloby, alternatívne, aby krajský súd zmenil právnu kvalifikáciu skutku a uložil primeraný trest.

Prokurátorka krajskej prokuratúry uviedla, že rozsudok súdu prvého stupňa považuje za správny vo všetkých jeho výrokoch a navrhuje odvolanie obžalovaného zamietnuť ako nedôvodné.

Obžalovaný uviedol, že sa pridrižiava podaného odvolania a jeho dôvodov, ako aj prednesu svojho obhajcu. Následne zopakoval podstatné dôvody svojho odvolania, ktoré podrobne rozviedol v písomne podaných podaniach.

Krajský súd v Bratislave podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Podľa § 319 Tr. por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Odvolací súd konštatuje, že v konaní pred okresným súdom ako súdom prvého stupňa nedošlo k žiadnym takým chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci, pričom na hlavnom pojednávaní boli vykonané všetky dostupné a potrebné dôkazy nevyhnutné pre spravodlivé rozhodnutie súdu a súd prvého stupňa vykonané dôkazy správne a logicky vyhodnotil a to spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniu § 2 ods. 12 Tr. por.

Krajský súd konštatuje, že z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní vyplýva bez rozumných pochybností (najmä zo svedeckých výpovedí Júlie B., G. D., znaleckých posudkov na zistenie daktyloskopických stôp a analýzy DNA, odborných posudkov vypracovaných Národnou bankou Slovenska k zaisteným bankovkám, z obsahu zápisnice o vykonaní prehliadky motorového vozidla obžalovaného), že obžalovaný dňa 26.03.2017 v čase o 03.45h predložil v Bratislave v podniku čašníčke falošnú bankovku nominálnej hodnoty 500 euro na neceninovom papieri a to z dôvodu úhrady zaplataenia útraty (skutok uvedený v bode 1 výrokovej časti napadnutého rozsudku). Rovnako tak z dokazovania na hlavnom pojednávaní možno vyvodiť nepochybný záver, že obžalovaný prechovával vo svojom motorovom vozidle 30 kusov falošných bankoviek nominálnej hodnoty 100 euro, ktoré boli dňa 27.03.2017 nájdené pri prehliadke predmetného motorového vozidla (skutok uvedený v bode 2 výrokovej časti napadnutého rozsudku).

Z vyššie naznačeného dokazovania možno pripomenúť, že svedkyňa I. B. vypovedala, že pracovala ako čašníčka, pričom do podniku prišiel obžalovaný. Objednal si od nej najskôr drink, ktorý zaplatil drobnými mincami a následne si objednal už celú fľašu Jack Daniels. Obžalovaný chcel zaplatiť bankovkou v hodnote 500 euro. Okamžite ako chytila bankovku do ruky zistila, že ide o falzifikát. Kolegyni povedala, aby zavolala políciu. O falošnosti bankovky bola presvedčená z dôvodu, že pred tým pracovala v zmenárni a poznala rozdiel medzi pravou a falošnou bankovkou. Táto bankovka bola z odlišného papiera, ktorý bol príliš jemný a v ruke sa hneď natrhol. Bankovku skontrolovali aj pomocou technického zariadenia, ktoré potvrdilo, že nejde o pravú bankovku. Obdobne vypovedala svedkyňa G. D., kolegyňa svedkyne I. B.. Napokon to, že to bol práve obžalovaný, ktorý so zaistenými falošnými bankovkami manipuloval možno vyvodiť aj zo záverov znaleckého dokazovania, pretože bol pôvodcom daktyloskopickej stopy č. 3 a 4 ako aj pôvodcom DNA zisteného z oterov bankoviek.

Vzhľadom k tomu, že obžalovaný chcel platiť v podniku falošnou bankovkou, bola zrealizovaná aj prehliadka jeho motorového vozidla, pri ktorej boli následne nájdené ďalšie falošné bankovky a to

v celkovom počte 30 kusov. V tomto smere je bez významu, že prehliadka motorového vozidla obžalovaného mala byť vykonaná na základe popudu samotného obžalovaného, tak ako to uvádza vo svojom odvolaní, pretože podstatným v tomto smere je len zistenie, že obžalovaný bol v tom čase osobou podozrivou z držby falošných peňazí a prehliadka jeho motorového vozidla bola vykonaná v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku a to práve v súvislosti s týmto podozrením.

Skutočnosť, že pri všetkých zaistených bankovkách išlo o falzifikáty možno vyvodíť z odborného posúdenia Národnej banky Slovenska s tým, že falzifikát bankovky v nominálnej hodnote 500 euro bol hodnotený stupňom kvality 2, teda ako nebezpečný falzifikát, ktorý môže byť za nepriaznivých podmienok pre prijímateľa zameniteľný za pravú bankovku. Pokiaľ išlo o falzifikáty bankoviek v nominálnej hodnote 100 euro, tie boli hodnotené stupňom kvality 3, teda ako podarený falzifikát, ktorý taktiež môže byť za nepriaznivých podmienok zameniteľný za pravú bankovku. Falzifikáty boli vytlačené na neceninovom papieri.

Všetky skutkové okolnosti uvedené v bodoch 1 a 2 výrokovej časti napadnutého rozsudku, neboli medzi procesnými stranami ani sporné. Z uvedeného rozboru dôkaznej situácie je zrejmé, že vina obžalovaného zo spáchania skutkov uvedených v obžalobe bola súdom prvého stupňa ustálená v podstatnej a rozhodujúcej miere na iných dôkazoch, než na akejkolvek výpovedi obžalovaného z prípravného konania. Pokiaľ teda obžalovaný v odvolaní opakovane namietal, že súd prvého stupňa založil výrok o vine hlavne na jeho výpovedi z prípravného konania zo dňa 27.03.2017, ktorú považuje za nezákonnú, tak mu nie je možné dať za pravdu. Rozhodujúcimi usvedčujúcimi dôkazmi boli dôkazy citované v tomto uznesení vyššie. Napokon zo zápisnice o hlavnom pojednávaní vyplýva, že výpoveď obžalovaného zo dňa 27.03.2017 ani nebola súdom na hlavnom pojednávaní prečítaná, napriek tomu, že to prokurátorka navrhovala. Z uvedeného je zrejmé, že súdom nebola vôbec vykonaná a preto ani nebola použitá na ustálenie skutkového stavu veci.

Podstatou obhajoby obžalovaného bolo to, že nevedel (t. j. nemal úmysel) o tom, že bankovka nominálnej hodnoty 500 euro, ktorou platil v podniku je falošná (bod 1 napadnutého rozsudku) a že falošné 100 eurové bankovky, ktoré boli nájdené v jeho aute boli poškodené a nemal v úmysle ich kedykoľvek vymeniť a dávať do obehu (bod 2 napadnutého rozsudku).

Pokiaľ ide o skutok uvedený v bode 2 výrokovej časti napadnutého rozsudku, tak z vykonaného dokazovania je zrejmé, že 30 kusov falošných 100 eurových bankoviek bolo nájdených vo vozidle obžalovaného. Zo samotnej výpovede obžalovaného pritom možno vyvodíť, že o tejto skutočnosti vedel, t. j. mal vedomosť, že vo svojom vozidle má bankovky, ktoré sú falošné a patria jemu. Obžalovaný k uvedenému skutku vypovedal, že k falošným bankovkám sa dostal v roku 2015, rozhodol sa, že falošné bankovky pustí do obehu, urobil tak v Rakúsku a dňa 10.02.2016 bol zadržaný. Súd v Linci ho odsúdil a to aj za bankovky, ktoré sa mu do obehu dať nepodarilo. Bankovky v aute boli poškodené a neboli spôsobilé nikomu zapríčiniť škodu.

Obžalovaný teda mal vo svojej dispozícii (vo svojej moci) úmyselne falošné bankovky, o ktorých vedel, že ide o falzifikáty. Súd prvého stupňa pritom nekladie napadnutým rozsudkom obžalovanému za vinu, že predmetné bankovky aj sám falšoval, respektíve, že úmyslom obžalovaného bolo uvádzať tieto falošné bankovky do obehu. Obžalovaný bol uznaný za vinného, že „neoprávnene falšované peniaze prechovával“, t. j. vedome ich mal vo svojej držbe. Pokiaľ obžalovaný namietal, že falošné peniaze nemohli nikomu spôsobiť škodu, tak odvolací súd upozorňuje, že základná skutková podstata trestného činu podľa § 270 ods. 1 Tr. zák. nevyžaduje na svoje dokonanie spôsobenie škody, ale postačí len samotný fakt neoprávnenej držby (prechovávanía) falošných peňazí.

Vzhľadom k uvedenému je bez právneho významu zisťovanie, koľko dní obžalovaný býval pred svojím zadržaním v Bratislave a za ten čas nedal predmetné bankovky do obehu, tak ako to namietal obžalovaný, nakoľko takéto zisťovanie by bolo mimo znakov skutkovej podstaty trestného činu, ktorý sa mu kladie za vinu. Ak bol obžalovaný názoru, že takýto dôkaz je relevantný pre jeho obhajobu, nič mu nebránilo v tom, aby si ho prostredníctvom svojho obhajcu zabezpečil a predložil ho súdu na vykonanie. Súd prvého stupňa preto postupoval správne, keď neakceptoval návrh na vykonanie tohto dôkazu. Pokiaľ obžalovaný v odvolaní namietal, že predmetné bankovky mal ako dôkaz pre políciu, tak potom nie je celkom zrejmé, prečo ich polícii aj neodovzdal a prečo sám neinicioval na polícii trestné konanie proti kupcovi, ktorý mu mal týmito falošnými peniazmi zaplatiť.

Rovnako tak nemožno akceptovať námietku obžalovaného, že išlo o úplne znehodnotenú (poškodenú) bankovku, nakoľko podľa záverov odborného posudku vypracovaného Národnou bankou Slovenska, išlo o podarené falzifikáty, ktoré vzhľadom na napodobnenie ochranných prvkov bankového papiera a bankovej grafiky, ako aj svoj celkový vzhľad, môžu byť za nepriaznivých podmienok pre prijímateľa zameniteľné za pravé bankovky. Napokon ak boli predmetné bankovky nepoužiteľné, tak ako sa to snaží prezentovať obžalovaný vo svojom odvolaní, tak potom už vôbec nie je zrejmé, prečo sa obžalovaný týchto falšovaných bankoviek nezbavil ich odovzdaním polícii, ale aj naďalej ich držal vo svojom motorovom vozidle. V tomto smere možno poukázať aj na judikatúru (napríklad R 3/1991 - I) v zmysle ktorej sa za falšované peniaze považujú akékoľvek ich napodobeniny, ktoré vzhľadom k svojej kvalite môžu byť pri ich uvádzaní, hoci len za určitých podmienok (napríklad pri platení za zníženej viditeľnosti) zamenené s pravými peniazmi a dostať sa tak do obehu.

Návrh obžalovaného na doplnenie dokazovania znaleckým skúmaním zaistených bankoviek a návrh na ich predloženie súdu je nutné považovať za nadbytočný, nakoľko predmetné bankovky už boli odborne skúmané a to Národnou bankou Slovenska, pričom vo vyšetrovacom spise sa nachádza podrobná fotodokumentácia zaistených falošných bankoviek. Súd má preto celkom jasnú predstavu o kvalite zaistených falošných bankoviek.

Obžalovaný pritom mal vedomosť aj o množstve a nominálnej hodnote zaistených falošných bankoviek, teda vedel, že v jeho moci sa nachádza 30 kusov 100 eurových falošných bankoviek (3000 euro vo falošných bankovkách). Jeho úmyselné zavinenie sa preto vzťahuje aj k znaku kvalifikovanej skutkovej podstaty žalovaného trestného činu, teda k tomu, že mal v neoprávnenej držbe falošné bankovky vo väčšom rozsahu. Väčší rozsah tu bol ustálený v zmysle § 125 ods. 1 Tr. zák. a odvíja sa od celkovej hodnoty zaistených falošných bankoviek.

Pokiaľ obžalovaný poukazoval na skutočnosť, že za držbu falošných bankoviek, ktoré boli zaistené v jeho motorovom vozidle bol už odsúdený v Rakúsku, tak mu nie je možné dať za pravdu. V tomto smere krajský súd pripomína, že obžalovaný bol v bode 2 napadnutého rozsudku uznaný za vinného, že neoprávnene prechovával falošné bankovky až do dňa 27.03.2017, kedy boli u neho nájdené políciou. Už z popisu tohto konania je zrejmé, že je vylúčené, aby za spáchanie tohto skutku bol právoplatne odsúdený súdom v Linzi, nakoľko k spáchaniu tohto skutku došlo až po odsúdení obvineného v Rakúskej republike. K odsúdeniu obžalovaného v Rakúsku došlo totiž dňa 10.08.2016. Za takého stavu je vylúčené, aby tu mohlo ísť o aplikáciu zásady „ne bis in idem“ vo vzťahu k odsúdeniu v Rakúskej republike.

Súd prvého stupňa preto postupoval správne, keď obžalovaného v bode 2 výrokovej časti napadnutého rozsudku uznal za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu falšovania, pozmeňovania a neoprávnenej výroby peňazí a cenných papierov podľa § 270 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zák. Vzhľadom k tomu, že obžalovaný v odvolaní neustále poukazoval na to, že táto právna kvalifikácia je nesprávna, krajský súd opakuje, že pri tomto skutku sa obžalovanému nekladie za vinu, že by uvedené falošné peniaze uvádzal do obehu, respektíve, že by ich chcel uvádzať do obehu. Kladie sa mu tu za vinu, že falošné peniaze neoprávnene prechovával. Prechovávaním sa pritom rozumie akákoľvek dispozícia s falošnými peniazmi, ktorá nie je ich uvádzaním do obehu (napríklad uchovávanie alebo ukrývanie falošných peňazí pre seba, či pre inú osobu, prevoz z miesta na miesto a podobne). Námietky obžalovaného, že tieto falošné peniaze nechcel uvádzať do obehu sú preto bez právneho významu.

Pokiaľ ide o skutok uvedený v bode 1 výrokovej časti napadnutého rozsudku, tak tu obžalovaný namietal svoje úmyselné zavinenie pri uvádzaní falošnej bankovky do obehu (pri platení predmetnou bankovkou v podniku) s tým, že nemal vedomosť o tom, že platí falošnou bankovkou.

Ohľadne zavinenia odvolací súd vo všeobecnosti pripomína, že zavinenie sa najčastejšie definuje ako vnútorný (psychický) vzťah páchatel'a k určitým skutočnostiam, ktoré zakladajú trestný čin, ide teda o psychický vzťah páchatel'a k zamýšľanému následku (zavinením sú teda psychické skutočnosti tvoriace súčasť skutkovej podstaty trestného činu). Zavinenie je potom úsudok o psychických páchatel'ových stavoch, ktoré sa prejavili v jeho čine a práve jeho čin spätne umožňuje zistiť jeho psychický stav v čase činu a tým aj to, či išlo o čin páchatel'om zavinený, respektíve nezavinený.

Zavinenie je vybudované na

a) zložke vedomostnej (intelektuálnej), ktorá zahŕňa tak vnímanie, teda odraz predmetov a javov pomocou zmyslových orgánov ako aj predstavu predmetov a javov, ktoré páchatel' nemôže v daný okamih vnímať (ide o vedomie skutočné, aktuálne, ale aj potenciálne a možnosť takého vedomia). Kritérium vedomia si následku si možno predstaviť tak, že následok celkom určite nastane alebo, že nastať môže.

b) zložke vôľovej, ktorá zahŕňa chcenie ako aj uzrozenie so zamýšľaným následkom. Kritérium vôle znamená vyvolanie rozhodných skutkových okolností vlastným konaním, teda kladný vzťah páchatel'a k týmto skutočnostiam.

Na zložke vedomostnej a vôľovej sú v Trestnom zákone vybudované dve formy zavinenia (úmyselné a nedbanlivostné), pričom rozlíšenie medzi nimi sa robí prostredníctvom vôľovej zložky (tu treba uviesť, že vôľová zložka, ako stránka duševného života páchatel'a môže kolísaa a to medzi pevným rozhodnutím, nádejou, schvaľovaním až k úplnej ľahostajnosti). Úmyselné zavinenie obsahuje vždy vedľa vedomostnej zložky aj zložku vôľovú, pričom u nedbanlivostného zavinenia vôľová zložka chýba. Kritérium vôle je teda rozhodujúcim kritériom na rozlíšenie foriem zavinenia (úmyslu a nedbanlivosti), pretože je podstatný rozdiel predovšetkým v tom, či páchatel' následok chcel (alebo s ním bol aspoň uzrozený) alebo ho nechcel. Zložka vedomostná, respektíve vôľová, nemusí vždy zodpovedať objektívnej realite, nakoľko predstava páchatel'a sa nemusí vždy úplne prekryvať s následkom jeho konania. Zznaky uvedené v Trestnom zákone určujú rámec, v ktorom môžu byť okolnosti skutočne existujúce nahradené v predstave páchatel'a inými alebo doplnené.

Zznaky subjektívnej stránky trestného činu sú rovnako ako aj ostatné znaky skutkovej podstaty predmetom dokazovania v trestnom konaní, avšak na rozdiel od ostatných znakov skutkovej podstaty (napríklad objektívnej stránky), je možné o nich viesť dokazovanie spravidla len dôkazmi nepriamymi, t. j. zisťovaním vonkajších okolností, z ktorých je možné usudzovať zavinenie alebo motív páchatel'a a z ktorých sa dá, podľa zásad správneho myslenia, usudzovať vnútorný vzťah páchatel'a k porušeniu alebo ohrozeniu záujmov chránených Trestným zákonom (judikatúra R 62/1973, R 41/1976). Len zo skutočnosti, že obžalovaný spáchanie skutku poprel, nemožno preto vyvodit', že zistenie úmyslu neprichádza do úvahy. Úmysel, tak ako aj iné formy zavinenia, možno zistiť aj na podklade iných dôkazov, než z priznania obžalovaného (primerane R 60/1972).

Pokiaľ ide o znaky skutkovej podstaty trestného činu postačí, ak páchatel' pozná fakty, ktoré im možno podradiť. Z hľadiska objektívnej stránky trestného činu sa zavinenie musí vzťahovať na príčinný vzťah (nie je potrebné, aby páchatel' presne predvídal priebeh príčinného vzťahu, postačí, ak bol zahrnutý zavinením páchatel'a len vo všeobecných rysoch), na účinok ako aj na konanie, ktorého subjektívna zložka je určená vôľovou povahou páchatel'a.

O úmyselné zavinenie (§ 15 Tr. zák.), ktoré je nevyhnutné pri napíňaní znakov základnej skutkovej podstaty trestného činu uvedeného v bode 1 výrokovej časti napadnutého rozsudku, ide vtedy, ak páchatel' chcel spôsobiť svojim konaním skutočnosti, ktoré je možné podradiť pod znaky skutkovej podstaty trestného činu alebo si tieto skutočnosti predstavoval aspoň ako možné. Do úmyselného zavinenia teda spadajú dva rozdielne prípady úmyslu a to úmysel priamy a úmysel nepriamy, nakoľko vôľové konanie páchatel'a môže byť zamerané na to, čo priamo páchatel' sleduje, ale aj na to, čo síce možno označiť za právne významný následok, avšak z pohľadu páchatel'a za následok vedľajší.

O priamy úmysel (§ 15 písm. a) Tr. zák.) ide vtedy ak si páchatel' následok predstavil (aspoň ako pravdepodobný) a chcel ho spôsobiť. Vôľová zložka vyjadruje trestnoprávne kladný vzťah, t. j. zameranosť páchatel'a k zamýšľanému následku svojho konania. O nepriamy úmysel (§ 15 písm. b) Tr. zák.) ide vtedy, ak si páchatel' predstavil následok ako možný a schválil ho pre prípad, že by nastal. Vôľová zložka tu má podobu menej intenzívneho uzrozenia s následkom ako je to v prípade priameho úmyslu.

Pre úmyselné zavinenie je pritom bez významu, či následok bol cieľom konania páchatel'a alebo len prostriedkom k uskutočneniu iných cieľov. V trestnom práve nikdy cieľ neospravedľuje prostriedok, ktorý k nemu vedie.

Odvolačí súd aplikoval tieto všeobecné právne závery o zavinení v trestnom práve na posudzovaný prípad, pričom dospel k záveru, že konanie obžalovaného je pokryté úmyselným zavinením a to vo forme priameho úmyslu v zmysle § 15 písm. a) Tr. zák.

Krajský súd pripomína, že obžalovaný platil bankovkou vysokej nominálnej hodnoty (500 euro), pričom ako osoba, ktorá v minulosti prichádzala do kontaktu s falošnými peniazmi (odsúdenie súdom v Linci sa týkalo viacerých prípadov falšovania) musel vedieť rozpoznať kvalitu pravej od falošnej bankovky, to platí zvlášť v posudzovanom prípade, v ktorom bola falošná bankovka vytlačená na neceninovom papieri, ktorý znala osoba (čo nepochybne obžalovaný bol) celkom určite rozpozna. Napokon aj čašníčka Júlia B.

ako bývalá pracovníčka zmenárne ihneď rozpoznala, že ide o iný papier, než je papier, na ktorý sa tlačia pravé peniaze. Vzhľadom na predchádzajúce odsúdenie obžalovaného rakúskym súdom je zrejmé, že spôsobom života obžalovaného bola aj vedomá neoprávnená manipulácia s falošnými peniazmi a preto je nepredstaviteľné, že by obžalovaný nerozpoznal, že ide platiť falošnou bankovkou. To platí osobitne v prípade, keď platil bankovkou vysokej nominálnej hodnoty, pri ktorých je bežná obozretnosť pri manipulácii s nimi, nakoľko v bežnom obehú sú vo výraznej menšine v porovnaní s inými eurovými bankovkami nižšej nominálnej hodnoty. Z hľadiska zavinenia obžalovaný naplnil tak vedomostnú, ako aj vôľovú zložku zavinenia, nakoľko vedel, že ide platiť falošnou bankovkou a zároveň aj chcel touto falošnou bankovkou uhradiť svoj dlh v podniku. Chcel teda vyvolať rozhodné skutkové okolnosti svojím vlastným konaním.

Skutočnosť, že obžalovaný po zaplatení útraty v podniku falošnou bankovkou počkal v podniku na políciu nevylučuje jeho vedomosť o tom, že táto bankovka je falošná, práve naopak, toto „čakanie na políciu“ už mohlo byť súčasťou tvoriacej sa obhajoby obžalovaného spočívajúcej v tom, že nevedel o tom, že bankovka, ktorou zaplatil je falošná.

V podrobnostiach krajský súd odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, s ktorým sa plnom rozsahu stotožňuje bez nutnosti ho na tomto mieste opakovať. Napokon odvolacie námietky obžalovaného sú len opakovaním námietok, ktoré obžalovaný v prevažnej miere uplatnil už v konaní pred súdom prvého stupňa a s ktorými sa logickým spôsobom vysporiadal už okresný súd v napadnutom rozsudku.

Skutok uvedený v bode 1 výrokovej časti napadnutého rozsudku sa teda nepochybne stal, spáchal ho úmyselne obžalovaný, pričom vykazuje znaky objektívnej stránky zločinu falšovania, pozmeňovania a neoprávnenej výroby peňazí a cenných papierov podľa § 270 ods. 2 Tr. zák.

Z hľadiska predmetnej právnej kvalifikácie je nutné zdôrazniť, že na naplnenie znaku „dá falšované peniaze ako pravé“ stačí akékoľvek konanie páchatel'a, ktorým odovzdá falšované peniaze inej osobe ako pravé peniaze, napríklad pri platení za poskytnuté služby, pri výmene za cudzozemské peniaze, pri darovaní a podobne (R 58/1978). Nie je pritom rozhodné, akým spôsobom naložili s odovzdanými falšovanými peniazmi ich noví držitelia (R 29/1982), ani skutočnosť, či sa páchatel'ovi podarilo uviesť falšované peniaze do obehu, respektíve, či bol pri udávaní falšovaných peňazí do obehu pristihnutý. Trestnosť spočívajúca v udávaní falšovaných peňazí ako pravých nie je závislá na tom, či príjemca falšovaných peňazí zistil, že sú falošné alebo nie. Trestný čin podľa § 270 ods. 2 Tr. zák. je dokonaný už odovzdaním falšovaných peňazí inej osobe s úmyslom dať ich ako pravé.

Výrok o vine obžalovaného zo spáchania trestných činov uvedených v napadnutom rozsudku teda nevzbudzuje žiadne dôvodné (rozumné) pochybnosti. Samotné rozdielne hodnotenie dôkazov obhajobou a obžalobou, či následne súdom prvého stupňa v napadnutom rozsudku automaticky neznamená porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov, zásady „in dubio pro reo“, prípadne ďalších zásad spojených so spravodlivým procesom (primerane uznesenie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 3Tdo/27/2016 zo dňa 17.02.2016).

Obžalovaný v podanom odvolaní sústavne poukazoval na to, že trestné konanie vedené proti nemu bolo nezákonné, nespravodlivé, pričom boli porušené jeho práva na obhajobu a tlmočníka. S uvedenými odvolacími námietkami sa krajský súd nestotožnil.

V prvom rade je nutné uviesť, že v konaní pred okresným súdom sa hlavné pojednávanie vykonalo dňa 23.01.2018 a to v prítomnosti tlmočníka z jazyka srbského, ako aj v prítomnosti obžalovaného a jeho zvoleného obhajcu. Z prepisu zvukového záznamu je zrejmé, že priebeh hlavného pojednávania bol obžalovanému tlmočený do srbského jazyka, že obžalovaný rozumel podstate skutkov, ktoré mu obžaloba kládla za vinu, že mal možnosť sa v rodnom jazyku vyjadriť k obžalobe, ako aj k celému priebehu konania, ktoré obžalobe predchádzalo, bol prítomný pri výsluchoch svedkov, ktorým mohol osobne, ako aj prostredníctvom svojho obhajcu klásť otázky a mal možnosť aj podávať návrhy na doplnenie dokazovania, respektíve vyjadriť sa k vykonávaným listinným dôkazom. So súhlasom procesných strán boli prečítané znalecké posudky zabezpečené v prípravnom konaní. Obžalovaný bol na hlavnom pojednávaní aj riadne poučený o svojich právach, k čomu uviedol, že im porozumel, mal možnosť sa radiť so svojím obhajcom a mal možnosť sa aj súvisle vyjadriť k všetkým aspektom

vedeného trestného konania, čo aj využil. Pri čítaní výpovedí obžalovaného z prípravného konania súd odmietol návrh prokuratúry na čítanie výpovede obžalovaného zo dňa 27.03.2017, nakoľko ju považoval za nezákonnú, čím v podstate vyhovel obžalovanému, ktorý túto výpoveď namietal už od prípravného konania. Následne z tejto výpovede okresný súd ani nevychádzal pri výroku o vine obžalovaného. Napokon obžalovaný mal aj možnosť predniesť záverečnú reč a posledné slovo, čo taktiež využil. Napadnutý rozsudok okresného súdu bol následne preložený obžalovanému nielen do nemeckého, ale aj do srbského jazyka, t. j. obžalovaný mal dostatočný časový priestor, aby si napadnutý rozsudok preštudoval v rodnom jazyku a vzniesol voči nemu odvolacie námietky samostatne, prípadne prostredníctvom svojho obhajcu.

Za takýchto okolností je nutné konštatovať, že konanie pred súdom prvého stupňa prebehlo v súlade so zákonom (Trestným poriadkom), ako aj v súlade s relevantnými medzinárodnými dokumentmi, nakoľko všetky dôkazy, ktoré vzal súd do úvahy pri svojom rozhodovaní boli vykonané v prítomnosti obžalovaného a jeho obhajcu, obžalovaný ako aj jeho obhajca, mali na hlavnom pojednávaní priestor na vedenie aktívnej obhajoby (kladie otázok svedkom, vyjadrovanie sa k vykonaným dôkazom, navrhovať vykonať ďalšie dôkazy a podobne), pričom hlavné pojednávanie sa vykonalo za prítomnosti tlmočníka zo srbského jazyka a taktiež výsledok tohto konania (napadnutý rozsudok) bol obžalovanému preložený do srbského jazyka. Nič teda nenasvedčuje tomu, že by v konaní pred súdom boli akýmkoľvek spôsobom porušené práva obžalovaného, či už na obhajobu, respektíve na tlmočníka z jazyka, ktorému rozumie.

Pokiaľ ide o námietky obžalovaného voči procesným úkonom vykonávaným v prípravnom konaní v súvislosti s tým, že mu bol daný k dispozícii tlmočník z jazyka nemeckého a nie tlmočník z jazyka srbského, tak je nutné zdôrazniť, že zo zápisnice o výsluchu zadržaného podozrivého zo dňa 26.03.2017 vyplýva, že Zoran I. bol riadne poučený o svojich právach (vtedy zadržaného podozrivého), súhlasil s prítomným tlmočníkom a vzdal sa práva na preklad relevantných písomností. Z obsahu tejto výpovede je zrejmé, že zjavne rozumel, čo sa mu kladie za vinu a podrobne sa aj k vzneseným podozreniam vyjadril.

Po vznesení obvinenia bol X. I. vypočutý dňa 27.03.2017. Krajský súd už uviedol vyššie, že predmetnú výpoveď obvineného okresný súd na hlavnom pojednávaní nečítal a preto ani nebola využitá pri rozhodovaní súdu. Vzhľadom k uvedenému nie je nutné sa touto výpoveďou podrobnejšie zaoberať. Napriek tomu však odvolací súd pripomína, že pri tejto výpovedi bol prítomný obhajca obvineného, ktorý mal možnosť namietat, ak by bolo z priebehu predmetného procesného úkonu zrejmé, že obvinený nerozumie obvineniu, či kladeným otázkam. Nič také sa nestalo. Obvinený síce uviedol, že žiada, aby mu bolo tlmočené do jazyka srbského, avšak zároveň nemal žiadne námietky voči tlmočníkovi z jazyka nemeckého. V tomto smere uviedol, že v Nemecku žije už 20 rokov, uviedol aj konkrétnu adresu svojho bydliska v Nemecku s tým, že bol trestaný v Nemecku a Rakúsku. Následne podrobne vypovedal k stíhaným skutkom a odpovedal aj na kladené otázky. Nič nenasvedčovalo tomu, že by nerozumel priebehu vykonávaného procesného úkonu a vzhľadom sa informácie, ktoré obvinený dal orgánom činným v trestnom konaní nebol žiadny rozumný dôvod predpokladať, že by obvinený nerozumel nemeckému jazyku.

Následne bol v súvislosti s podaným návrhom na vzatie do väzby vypočutý sudcom pre prípravné konanie (dňa 30.03.2017) a to za prítomnosti obhajcu a tlmočníka, pričom z obsahu toho procesného úkonu je zjavné, že vedel, čo sa mu kladie za vinu a k veci sa aj podrobne vyjadroval.

Vzhľadom k tomu, že obvinený v prípravnom konaní požiadal o preklad uznesenia o vznesení obvinenia, bolo mu toto uznesenie preložené do jazyka srbského (č. I. 12 a nasl.). Vo svojej výpovedi zo dňa 05.05.2017, realizovanej v prítomnosti obhajcu a tlmočníka, uviedol, že bol riadne poučený o svojich právach a bol aj riadne oboznámený so skutkom, ktorý sa mu kladie za vinu. Následne opätovne k stíhaným skutkom podrobne vypovedal. Predmetný výsluch bol prítom vykonaný za prítomnosti tlmočníka zo srbského jazyka.

Pokiaľ ide o doplnenie výsluchu obvineného zo dňa 03.08.2017, tak predmetný výsluch sa opätovne konal v prítomnosti obhajcu, pričom pri ňom bol síce prítomný tlmočník z jazyka nemeckého, avšak obvinený vyhlásil, že bude vypovedať v nemeckom jazyku a nemecký jazyk ovláda v plnom rozsahu. Aj tu krajský súd konštatuje, že v prípade, ak by bolo z priebehu vykonávaného procesného úkonu zrejmé, že obvinený nerozumie, celkom určite by to prítomný obhajca namietal. Nič také sa však nestalo a nie je dôvod pochybovať o tom, že obvinený vedel, čo sa mu kladie za vinu a rozumel aj kladeným otázkam.

Z vyšetrovacieho spisu je taktiež zrejmé, že obvinenému boli v prípravnom konaní preložené jeho práva do srbského jazyka (č. I. 84 a nasl.) a výsluchy svedkov boli vykonané kontradiktórne už počas prípravného konania (a následne aj v konaní pred súdom). Obvinenému bolo v prípravnom konaní preložené do srbského jazyka aj uznesenie o pribratí znaleckého ústavu (č. I. 110 a nasl.) a rovnako tak boli prekladané zo srbského jazyka do jazyka slovenského podania obvineného, ktoré v prípravnom konaní adresoval orgánom činným v trestnom konaní (č. I. 204 a nasl.).

Obvinený Zoran I. v prípravnom konaní požiadal aj o nahliadnutie do vyšetrovacieho spisu, čo mu bolo umožnené. Tento procesný úkon bol pritom vykonaný v prítomnosti obhajcu, ako aj tlmočníka z jazyka srbského, ktorý mu pretlmočil aj výpoveď svedkyne Júlie B. (č. I. 250).

A napokon obvinený bol riadne poučený o skončení vyšetrovania a možnosti preštudovať si kompletný na vec sa vzťahujúci spisový materiál (t. j. oboznámiť sa so všetkými dôkazmi, ktoré orgány činné v trestnom konaní v prípravnom konaní zabezpečili). Upovedomenie o tomto procesnom úkone mu bolo preložené do srbského jazyka (č. I. 446). Tohto procesného úkonu sa aj obvinený zúčastnil a to aj v prítomnosti obhajcu, ako aj tlmočníka z jazyka srbského.

Z uvedeného rozboru procesných úkonov vykonávaných v prípravnom konaní je podľa názoru odvolacieho súdu zrejmé, že práva obvineného neboli žiadnym spôsobom porušené ani v priebehu prípravného konania. práve naopak, obvinený mal možnosť vyjadriť sa podrobne k obvineniu v srbskom jazyku (výpoveď zo dňa 05.05.2017), do jazyka srbského mu boli preložené v písomnej forme jeho práva, uznesenie o vznesení obvinenia, uznesenie o pribratí znaleckého ústavu, upovedomene o možnosti preštudovať si spis a navrhovať dôkazy, pričom mal taktiež možnosť nahliadnuť do spisu v prítomnosti tlmočníka z jazyka srbského a tlmočník z jazyka srbského bol prítomný aj pri preštudovaní spisového materiálu zo strany obvineného. Všetky uvedené procesné úkony sa navyše vykonali v prítomnosti obhajcu obvineného. Za takéhoto stavu nie je odvolaciemu súdu jasné, v čom mali byť porušované práva obvineného, keď zjavne rozumel, čo sa mu kladie za vinu, mal možnosť sa k obvineniu vyjadriť, mal možnosť navrhovať dôkazy, nahliadať do spisu a to všetko v súčinnosti s tlmočníkom z jazyka srbského. Pokiaľ aj boli niektoré procesné úkony tlmočené do jazyka nemeckého, tak sa tak stalo z dôvodu, že obvinený po svojom zadržaní sám uviedol, že žije v Nemecku už 20 rokov, nemal námietky proti tlmočníkovi z jazyka nemeckého, plynulo k veci vypovedal a nebol racionálny dôvod pochybovať o tom, či obvinený tomuto jazyku dostatočne rozumie. Navyše súd prvého stupňa v konaní pred súdom vyhovel požiadavke obžalovaného, aby bolo hlavné pojednávanie tlmočené do srbského a nie do nemeckého jazyka.

Pokiaľ obvinený pri preštudovaní spisového materiálu v prípravnom konaní žiadal, aby mu súd ustanovil iného obhajcu, tak je nutné opätovne zdôrazniť, že obvinený bol v prípravnom konaní riadne poučený o svojich právach, t. j. aj o práve zvoliť si obhajcu. Vzhľadom k tomu, že sa tak nestalo, bol obvinenému obhajca ustanovený súdom. Skutočnosť, že obvinený bol po vykonaní prípravného konania nespokojný s výkonom obhajoby zo strany ustanoveného obhajcu, nie je možné považovať za pochybenie súdu, či orgánov činných v trestnom konaní. Keďže však bola dôvera medzi ustanoveným obhajcom a obvineným narušená, okresný súd po podaní obžaloby vyhovel aj tejto žiadosti obžalovaného a ustanovil mu iného obhajcu (č. I. 575). Napokon si však obžalovaný obhajcu zvolil (č. I. 614, 653) a zvolený obhajca sa zúčastnil aj na hlavnom pojednávaní, na ktorom sa vykonávalo dokazovanie. V tomto smere teda krajský súd nezistil žiadne pochybenie zo strany okresného súdu, pričom za kvalitu poskytnutej obhajoby nezodpovedá súd, ale obhajca.

Obžalovaný v odvolaní namietal aj skutočnosť, že jeho návrhy na doplnenie dokazovania boli súdom prvého stupňa na hlavnom pojednávaní odmietnuté (č. I. 745). V podstate zhodné návrhy na doplnenie dokazovania uplatnil obžalovaný aj v odvolacom konaní. Krajský súd sa stotožňuje so súdom prvého stupňa, že vykonanie dôkazov, ktorých vykonanie navrhol obžalovaný (a to aj v odvolacom konaní), je nadbytočné a nepriineslo by nič zásadné do ustáľovania skutkového stavu veci.

V tomto smere odvolací súd primerane poukazuje aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 15.12.2009 sp. zn. 2 Tdo 45/2009 (publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov SR 1/2011 pod č. 7) podľa ktorého, právo na obhajobu je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom

konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva v navrhovaní dôkazov, zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa dôkazným návrhom a najneskôr pred meritorným rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť. Za porušenie práva na obhajobu nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinností podľa § 2 ods. 10 Tr. por., respektíve práva podľa § 2 ods. 11 Tr. por.

Vzhľadom na uvedené nie je možné považovať za porušenie práva na obhajobu situáciu, keď súd odmietne ďalej vykonávať dokazovanie, respektíve ďalej overovať určitú skutkovú okolnosť, ktorú už považuje za dokázanú. Povinnosťou súdu je zaoberať sa dôkaznými návrhmi obhajoby, avšak povinnosť súdu vykonať všetky obhajobou (či prokurátorom) navrhované dôkazy neexistuje. Zásada rovnosti strán v konaní pred súdom teda neznamená, že by súd bol povinný vyhovieť všetkým návrhom strán, prípade dbať na to, aby dôkazy vykonané z ich podnetu boli v určitom úmernom pomere. Rovnako tak článok 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd neposkytuje absolútne právo na výsluch každého svedka, ktorého menovite uviedla obhajoba (primerane judikatúra Ústavného súdu ČR sp. zn. ÚS 40/1996 - n).

Odvolačný súd uzatvára, že v konaní pred súdom prvého stupňa boli vykonané všetky relevantné dôkazy potrebné pre spravodlivé rozhodnutie súdu. K tomu, prečo nebolo potrebné predložiť falošné 100 euróv bankovky súdu a predložiť ich znalcom na expertízu, či vyžiadať potvrdenie hotela ako dlho tam bol obžalovaný ubytovaný sa už odvolací súd vyjadril vyššie. Pokiaľ ide o ďalšie dôkazné návrhy obžalovaného a to vyžiadať potvrdenie o tom, že vozidlo obžalovaného bolo poškodené a umožniť obžalovanému vypovedať s tlmočníkom z jazyka srbského. Krajský súd konštatuje, že je bez právneho významu, či vozidlo obžalovaného bolo poškodené, pretože sa mu kladie za vinu prechovávanie falšovaných bankoviek a v jednom prípade aj uvádzanie falošnej bankovky do obehu a pri týchto podozreniach je irelevantné, že motívom pobytu obžalovaného v Bratislave malo byť poškodenie jeho vozidla. Rovnako neopodstatneným je aj návrh na opätovný výsluch obžalovaného za prítomnosti tlmočníka z jazyka srbského, nakoľko obžalovaný sa už k prebiehajúcej trestnému stíhaniu mal možnosť podrobne vyjadriť v prítomnosti tlmočníka z jazyka srbského, tak v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní, čo aj využil.

Pokiaľ ide o výrok o treste, tak odvolací súd sa nestotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že v danej trestnej veci boli splnené zákonné podmienky na mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 Tr. zák.

Podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, možno páchatel'ovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom.

V tejto súvislosti odvolací súd konštatuje, že za pomery páchatel'a sa považujú okolnosti, ktoré sa týkajú jeho osoby, nesúvisia so spáchaným trestným činom, avšak môžu ovplyvniť úvahy o treste. V podstate ide o rodinné a osobné pomery, ktoré existujú nie v čase spáchania skutku, ale v čase rozhodovania o treste. Ide napríklad o nepriaznivý zdravotný stav páchatel'a, starostlivosť o početnú rodinu, kde je jediným živiteľom a podobne. Žiadne takéto, prípadne iné výrazné okolnosti, ktoré by umožňovali postup podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. však neboli zistené počas celého trestného stíhania. K uvedenému je potrebné dodať, že ani prípadné priznanie sa obžalovaného k spáchaniu trestného činu, či jeho oľutovanie, respektíve aj vedenie riadneho života pred alebo po spáchaní skutku, nemožno mechanicky považovať za okolnosti predpokladané ustanovením § 39 ods. 1 Tr. zák. Ide totiž o bežne sa vyskytujúce okolnosti, ktoré môžu mať (a zväčša aj majú) vplyv na uloženie trestu, avšak len v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby. Navyše ani prísnosť (tvrdosť) zákonom stanovenej trestnej sadzby nemôže byť sama o sebe okolnosťou, ktorá by odôvodňovala uloženie trestu pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby (primerane judikatúra - R 24/1966 - III). V tomto smere odvolací súd pripomína, že ustanovenie § 39 Tr. zák. je nazvané „mimoriadne zníženie trestu“ z čoho možno vyvodit', že ho možno aplikovať len pri ojedinelých (výnimočných, či mimoriadnych) okolnostiach, ktoré sa vymykajú z inak bežne sa vyskytujúcich okolností prípadu, či pomerov páchatel'a.

V danej trestnej veci nešlo v osobe obžalovaného o osobu, ktorá by pred spáchaním viedla riadny život, pretože bol právoplatne odsúdený za obdobnú trestnú činnosť v Rakúsku. Obžalovaný je teda

recidivista, ktorý sa opätovne dopustil pomerne závažnej trestnej činnosti, spáchal dva trestné činy a to pri absencii akejkoľvek poľahčujúcej okolnosti. Za takýchto okolností krajský súd nezistil nič, čo by bolo možné považovať za mimoriadne, či výnimočné okolnosti prípadu, respektíve pomery páchatel'a. Pre úplnosť odvolací súd konštatuje, že ani okolnosti prípadu nesvedčia tomu, že by práve v nich mohla byť videná možnosť na postup podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. Krajský súd upozorňuje, že v danej veci obžalovaný prechovával pomerne značné množstvo falošných bankoviek vyššej nominálnej hodnoty (30 kusov sto eurových bankoviek a jednu 500 euróvú) s tým, že v prípade 500 eurovej falošnej bankovky mal aj zrejmy úmysel uviesť ju do obehu. Nič z uvedených skutkových okolností nemožno vykladať v prospech obžalovaného, teda spôsobom, ktorý by odôvodňoval uloženie trestu odňatia slobody pod zákonom ustanovenú dolnú hranicu trestnej sadzby.

Vzhľadom k uvedenému považuje odvolací súd postup súdu prvého stupňa pri ukladaní trestu obžalovanému pod zákonom stanovenú dolnú hranicu trestnej sadzby za použitia ustanovenia § 39 Tr. zák. (8 rokov) za postup nezákonný, nakoľko pri správnom aplikovaní ustanovení Trestného zákona, by musel byť obžalovanému uložený trest odňatia slobody prísnejší, t. j. v zákonom stanovenej trestnej sadzbe. Tento nesprávny postup okresného súdu však odvolací súd nemohol napraviť z dôvodu absencie odvolania prokurátora.

Pokiaľ ide o druh trestu ukladaný obžalovanému, odvolací súd konštatuje, že ak ide o trestný čin, ktorého horná hranica trestnej sadzby ustanovená v osobitnej časti Trestného zákona prevyšuje päť rokov, musí súd uložiť trest odňatia slobody (§ 34 ods. 6 Tr. zák.), pričom podmiennečne odložiť uložený výkon trestu odňatia slobody možno len vtedy, ak sa ukladá trest odňatia slobody neprevyšujúci dva roky (§ 49 ods. 1 Tr. zák.), respektíve tri roky (§ 51 ods. 1 Tr. zák.). Z uvedeného vyplýva, že v posudzovanej trestnej veci bolo možné uložiť obžalovanému len nepodmiennečný trest odňatia slobody, pretože uloženie iného druhu trestu tu vylučuje priamo Trestný zákon.

Súd prvého stupňa postupoval v súlade so zákonom, keď obžalovaného zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom strázenia, nakoľko tak podľa § 48 ods. 3 písm. b) Tr. zák. musí súd urobiť pri odsúdení páchatel'a obzvlášť závažného zločinu s tým, že podmienky na postup podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. neboli u obžalovaného zistené (najmä vzhľadom k jeho recidíve).

Okresný súd postupoval správne, keď obžalovanému uložil aj trest prepadnutia zaistených falošných bankoviek, pretože tu ide o veci patriace obžalovanému, ktoré boli použité na spáchanie trestného činu, respektíve, ktorými bol spáchaný stíhaný trestný čin.

V súlade so stavom veci a zákonom je aj výrok o uložení ochranného dohľadu obžalovanému, nakoľko podľa § 76 ods. 1 Tr. zák. ochranný dohľad musí byť uložený v prípade, ak sa páchatel' odsudzuje za spáchanie obzvlášť závažného zločinu na nepodmiennečný trest odňatia slobody. Všetky tieto zákonné podmienky boli v prípade obžalovaného splnené.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.